

ΣΤ. Β. ΡΑΦΟΒΣΚΗ

ΦΟΒΟΣ

Χτύπησε τονορίζοντα η αστραπή
τρεμόπαιξε σαν κίχκκκκ όζσος που καρφώθηκε
εσκασε
και φώτισε τη γή, ώσπου φτάνει το μάτι
με φως που σε τυφλώνει.
Έτσι θά φώτιζαν τα πυροβόλα και το μέτοπο
στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

"Ήμουνα τότε μαθητάκος Γυμνασίου
Ο πόλεμος ήταν για μένα
το φως, το ξεροκόμματο
τά ρούχα, τά παπούτσια μέ κουπόνια,
οι περιορισμοί όλων μαθητών,
οι θόμβες,
τά μοιρολόγια
η οδυνηρή σιωπή.

Εσύ δένήσουν τότε, δέν υπήρχες"
Όταν γεννήθηκες δέν είχε ίχνος πολέμου,
Επαιζες στο μοναδικό ερείπιο του δρόμου μας
κι έτρεμε η ψυχή μου
πυύ τη σκέψη μόνο
πώς είναι κτυπημένος από ΧΧ βομβαρδισμό

Στέκομαι τώρα μέ τα γκρίζα μου μαλλιά
κάτω από τον ουρανό που μπυμπουκιάζει φως
και με τρομάζει μόνο ο συνειρμός
μ'εκείνακει τά χρόνια

της πείνας, των θλιβερών μαντάτων απ' το μέτωπο
και τρέμει και καρδιοκτυπά η καρδιά
για ένα ολέθριο
Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο.

ΑΠΟΔΟΣΗ: ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

Φοβος.

Η καρδιά χύθηκε τα ορίσ'α,
τρεμάει σαν δίσκος ~~σαν~~ - -
έσπασε

τη σφίγγε του θυ, ως εκεί και βέβαιος,
με ενδυνάμωτο φως.

Μήπως είσαι φωνή τα ~~Πυροβόλα~~ το μέγεθος
στον Πύλοιο ζαχνοόσιο ζέγιο.

Τοίε ήμωα ~~καμνή~~ ^{καμνή} ~~καμνή~~ ^{καμνή}

Ο ζέγιο ήλν για μεία

το γυγι, και εβίε χράνο καμνί,

τα καμνί και τα καμνί με καμνί,

ο καμνί και τα καμνί,

ο καμνί και τα καμνί,

τα καμνί και τα καμνί

η οδυνη σταση.

Εσύ δεν υπήρχες τοίε - ανόμη δεν υπήρχες.

Εσύ γεννήθηκες εδώ στο όλο,

ήλν δω υπήρχε οίε ίχνο ζέγιο.

Όταν έζηες στο καμνί εργαίο τα

δρόμο με,

η γυγι και έβιε

και για τις σου σκέψι,
οι ~~αλλο~~ ο λαχας ειαν κλυτακείας
απο βαλβαδισιο.

Τωρα στένγεται με φρεψια μοζια',
κατω απο το φως λα ουρανα κα
μυλοκρητακι/η

μη το για ~~κα~~ μελο οταο με φοβει

το ενδιαβελο κα κα οτα

ειαν ο αναρμος

ειανκα η χροια μη ρετα, λα

ριβερμα ειδισμα απο το μελο

μη το λαχος στο καρδια

για ειαν κλυτακείας

Τελο ρυμοσιο ρεζιο.